

Дидактическа задача: Прочетете текста и напишете подробен преразказ от името на неутрален разказвач.

ЧЕРЕША С АЛЕНИ СЪРЦА СТАНИСЛАВ СТРАТИЕВ

Преди години, когато бях малък, на нашата улица живееше един Човек, който никога не лъжеше.

Неговата къща беше малка, боядисана в зелено, и в нея живееше само той.

В двора имаше череша, която цъфтеше с бели цветове и единствена от всички череша в квартала оставаше непокътната, когато зрееше.

Човекът имаше и голям червен петел. Той спеше на черешата и през пролетта изглеждаше, че отрупаната с бял цвят череша има голямо алено сърце.

Цялата улица познаваше този Човек [...]

Единствената стая на къщата му беше пълна с картини – бели скали и жълти цветове, сребристи риби, мълчаливи лодки [...]

Улицата много го уважаваше, а ние, децата, се питахме защо не отиде в цирка да се показва като онзи, който тежи триста килограма и от панталоните му може да се направи корабно платно. Ще се трупа народ, ще грабят билети, а ония от цирка ще викат:

– Насам, народе! Голямата атракция, невиждан номер, единствен по рода си – Човек, който никога не лъже!!!

Вечер, когато слънцето си отиваше и всичко ставаше неясно в червената мъгла, той седнаше в двора и говореше с петела. За какво говореха двамата, никой не знаеше. Само веднъж чухме как той попита петела:

– Е, какво ще кажеш? Какво ще кажеш на това?

Един ден петелът изчезна. Когато Човекът се прибра вечерта и го потърси, на черешата го нямаше. Човекът, който никога не лъжеше, претърси двора, но не го откри. Тогава седна пак на старото си място и се загледа в звездите.

Когато хората от улицата разбраха, че петела го няма, започнаха да мислят кой ли го е откраднал. Ясно беше, че не е човек от нашата улица. Но пък можеше да бъде и от нашата и това най-много тревожеше хората.

– Просто се е изгубил някъде – казваше им Човекът. – Не се безпокойте толкова за един петел.

Но улицата непривично стихна и от различните ѝ краища ревноха деца. Бащите, които ги биеха, не знаеха защо го правят, но чувстваха, че нещо трябва да се направи.

Нощта, която настъпи после, беше тъмна, нямаше месец, ни звезди, сигурно някой ги беше откраднал и тях. Не се чуваха виковете на децата, които всяка вечер прикрепяха котки към тенекии.

На другия ден съседите отляво занесоха на Човека един червен петел и казаха, че са го намерили в техния двор, при кокошките.

Човекът каза, че не е неговият петел, но те го уверяваха, че е неговият, само бил малко изменен, защото престоял една нощ сред кокошки.

– И ти да престоиш една нощ при кокошки – казаха те, – после няма да можем да те познаем.

Оставиха петела и тъкмо си тръгваха, съседите отдясно донесоха още един червен петел и казаха, че бил се качил на тяхната черница.

– Стои на черницата и яде черници – обясняваха те. – Но когато се наяде, много натежа и ние го хванахме.

– Бягаше, бягаше – викаха още от вратата двамата братя, които правеха чехли, – ама не можа да избяга! На нас заек не може да ни избяга, та твоят петел ли!...

До вечерта в двора на Човека, който никога не лъжеше, където имаше само една череша, се събраха единадесет петела.

Големи, червени и важни.

Хората ги качиха всичките на черешата и черешата стана с единадесет големи алени сърца.

Вечерта мъжете отидоха да пият при бай Милан по случай завръщането на петела и всеки претендираше, че истинският е именно този, който е отнесъл той.

На другата вечер петелът на Човека, който никога не лъжеше, се върна. Щастлив, Човекът стоеше на двора и връщаше обратно петлите на хората от улицата. Всички се радваха, че петелът се е намерил.

Само аз не знаех какво да мисля за Човека, който никога не лъже, защото сутринта го бях видял да купува от пазара един голям червен петел. Но не мислих дълго, защото трябваше да вървим да берем череша от двора на Железничаря.

Когато се връщахме с виолетови лица от черешите, Човекът седеше на двора и говореше с петела, на улицата гърмяха песни. [...]